

Land, og det er jo bitterligt, naar vi se paa vor Historie, at en stor Del af disse Folk, som nu sidde ved Magten, nedstammer fra fremmede Folk, der ere vandrede ind i Landet. Jeg synes, at naar det danske Folk giver alle den samme Ret til det fælles Hjem som dem, der have bygget og boet her i Martusinder, saa maa det kaldes overmaade gæstfrit. Men desuagtet ser man, at visse Ffolk mene sig berettigede til at tilfidesætte hele det danske Folks, det jævne almindlige danske Folks grundlovmæssige Ret og til at regere egenmægtig. Maaſte de tro, og man har hørt adskillige Udtalelser i den Retning, at de ere de eneste, der have Forstand paa at værne gamle Danmark imod Overgreb udefra, og at de have den største Fædrelandskærlighed. Men jeg drifter mig til at paastaa, at de Ffolk, som ikke have andet Sprog end det danske Modersmaal, kunne have lige saa stor Kærlighed til dette Land. Og hvorfor ſkulde de ikke kunne det? Hvorfor ſkulde de ikke elſte dette Land, og hvorledes kan man tænke ſig, at de ſkulde være ligegyldige for dette Lands Velfærd, naar de ere fødte og baarne her, og naar de, ſaa langt Slægten gaar tilbage, ikke kende andet end dansk? Af den Grund synes mig alſaa ikke, at man kan billige, at en Regering tiltager ſig en ſaadan Mændighed. Der er blevet ſagt her i denne Sal og ude i Befolkningen, at Regeringen handlede udenfor Grundloven, og er dette ſaa, da synes det mig, at hver Iovtro Mand maatte være enig om at give denne Regering en beſtemt Nej. Hvad vi end kunne være uenige om, dette burde vi være enige om, at Loven ſkal holdes; med Lov ſkal man Land bygge, men med Lovløshed oprives Landet og ødelægges det. Jeg kan derfor ikke ſe rettere, end at, ſtulle vi komme frem, maa vi frem over denne Regering, der til Trods for denne Forſamlings Nej vedbliver Nar ud og Nar ind at leve paa proviſoriſke Tilſtande. Hvad har det danske Folk gjort, hvorfor det ſkulde miſte ſin grundlovmæssige Ret? Jeg er ikke i Stand til at ſe det. Det er blevet ſagt her i denne Sal, at der var en Tid, da der var revolutionære Tendenser. Men det forekommer mig, at det danske Folk iſølge ſin Gendommelighed er et overmaade godmodigt Folk, og har det yttret ſin Miſſornøjſe, da er det ikke fra dets Side, men fra Regeringens Side, at Overgrebet er ſtet. Jeg ſer ikke rettere end, at det er ikke fra det almindelige Vælgerfolk. Jeg har hørt herfra, at der tales om, at dette Finanslovsforſlag ſer ud ſom et Forligstilbud, og jeg har hørt det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valg-

freds (Boſſen) udtale, at de Forhandlinger, der ere førte i de ſenere Nar, ere den eneste Vej til at komme til Forlig. Jeg vil ſpørge: Har denne Regering da nogen Sinde erkendt enten i Ord eller Handling, at den har handlet uret? Jeg tror det næppe. Men naar dette er Tilfældet, hvordan kan man da tænke ſig Forlig uden fuldſtændig Underkaſtelse og Opgivelse af vor grundlovmæssige Ret. Det er ikke ad den Vej, vi komme til et Forlig. Folkets billige Krav kan maaſte kues ned for en Tid ved et Magtbud, men Kravet vil komme frem paa ny, ſaa ſandt der er Levedygtighed i det danske Folk, og det er min Tro, at der er Levedygtighed i det danske Folk til at holde ud, ſaa længe ſom denne Regering har Mod til at blive ved paa den Viſ. Se, det er ikke Vejen til Folkelykke, naar vi regeres her egenmægtig. Nu ved jeg godt, at man under Gnevælden godt kan leve lykkelig, det nægter jeg ikke; men for at det ſkal og kan ſte, maa det være efter Folkets Hjerte; naar der handles derimod, kan det umulig bringe et Folk Lykke, og det er jo det, denne Regering har gjort og gør fremdeles. Der tales om, at vi ſkulle have Garantier for, at noget ſaadant ikke mere kan ſte. Men iſølge de Udtalelſer, der ere fremkomne fra denne Regerings Side og fra de Medlemmer, ſom følge den, forekommer det mig ikke, at der rækkes Haand ud til Forlig. Ja, der er yttret, at hvis vi ikke ſaa Forlig i Nar, ſaa ſaa vi ikke Forlig i dette Narhundrede, og Vilkaaret for Forlig er fuldſtændig at gaa ind paa, hvad denne Regering forlanger til Statshusholdningen. Jeg kan ikke ſe rettere, end at Vilkaarene ere ſaaledes, at ſter dette, er det at have en fri Forſaining her i Danmark „en Saga blot“, og jeg har den Tro til det danske Folk, at det har Friheden og Selvſtyretanken ſaa kær, at det gaar det ikke med til. Dette Folk er et af de ældſte Folk paa Jorden; det har levet i Martusinder; det har været stærkt nok til at kunne modſtaa Overgreb udefra, og det er lige ſaa talrigt og mandſtærkt, ſom det nogensinde har været, og det ſkulde forundre mig, om det ikke var ſaa stærkt, at det ogſaa kunde modſtaa Overgreb herinde fra vort eget Folk. Jeg har ogſaa hørt Udtalelſer om, at vi havde ingen Midler, men jeg tror, vi have Midler. Vi ſtaa paa Sandhedens Grund, og det levende Ord, ſom kan tolke Sandhedens og Retfærdighedens Sag, og hvis vi trygt tør ſtøle paa dette Ord og vedblive at ſtaa faſt paa denne Grund, ſkal det viſe ſig, at ingen Regering dog i Længden kan vedblive at regere trods det danske Folks Krav og